

Sygn. akt VII P 457/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marta Łopuszyńska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Herzog

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 maja 2016 roku w Lublinie

sprawy z powództwa A. J.

przeciwko (...). (...) Spółce Jawnej w Ś.

z udziałem nadzorcy sądowego

o odszkodowanie za okres obowiązywania zakazu konkurencji po ustaniu zatrudnienia

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda A. J. na rzecz pozwanego (...). (...) Spółki Jawnej w Ś. kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu;

III. nieuiszczone koszty sądowe, od których uiszczenia powód był zwolniony z mocy ustawy, przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII P 457/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 czerwca 2014 roku powód A. J. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki jawnej w Ś. kwoty 21.200 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot :

- 200 zł od dnia 1 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 maja 2012 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 września 2012 roku do dnia zapłaty;

- 750 zł od dnia 1 października 2012 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 marca 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 maja 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 września 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 października 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 marca 2014 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;
- 750 zł od dnia 1 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu do zgłoszonego żądania powód wskazał, że był zatrudniony u pozwanego pracodawcy na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od dnia 1 września 2006 roku. od dnia 5 stycznia 2007 roku wynagrodzenie powoda stanowiło kwotę 3.000 zł brutto. Od listopada 2011 roku pozwana spółka zaprzestała wypłacania powodowi wynagrodzenia, dlatego powód rozwiązał z pozwanym umowę o pracę w trybie art. 55 §1¹ kp. W dniu 5 stycznia 2007 roku powód zawarł z pozwanym umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. Strony określiły czas trwania umowy na okres 5 lata od ustania stosunku pracy, a wynagrodzenie powoda zostało określone w wysokości 25 % wynagrodzenia otrzymywanego przez pracownika przed ustaniem stosunku pracy, płatne miesięcznie do ostatniego dnia każdego miesiąca trwania zakazu konkurencji. Powód wypełnia postanowienia zawartej umowy i nie prowadził, ani nie prowadzi działalności konkurencyjnej według określenia § 1 pkt 2 umowy o zakazie konkurencji podpisanej przez strony. Wobec tego, że ostatnie wynagrodzenie powoda wynosiło miesięcznie 3.000 zł brutto, dlatego miesięczne wynagrodzenie powoda z tytułu umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy z dnia 5 stycznia 2007 roku wynosi 750 zł. Od dnia 23 stycznia 2012 roku pozwana spółka nie wypełnia postanowień umowy i nie

wypłaca powodowi wynagrodzenia zgodnie z umową. Powód wzywał do zapłaty wynagrodzenia, ale wezwanie do zapłaty pozostało bez odpowiedzi (pozew –k.1-10).

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 września 2014 roku (data wpływu) pozwana Spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu do zaprezentowanego stanowiska strona pozwana wskazała, że zawarła z powodem umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. Jednakże umowa ta uległa rozwiązaniu na mocy porozumienia z dnia 17 stycznia 2012 roku, dlatego zapisy umowy z dnia 5 stycznia 2007 roku nie obowiązują stron (odpowiedz na pozew –k.35).

W piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2015 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo i wnosił dodatkowo o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 14.250 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 750 zł od dnia 1 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 2 września 2014 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 października 2014 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 2 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 lutego 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 2 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 października 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;

-750 zł od dnia 1 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty. Wskazano, że łączna kwota, jakiej domaga się powód stanowi zatem kwotę 35.450 zł.

Końcowo, pełnomocnik powoda popierał powództwo, jak w ostatnim piśmie procesowym.

Pełnomocnik pozwanego nie uznawał powództwa i wnosił o jego oddalenie.

W toku procesu, o terminach rozpraw był zawiadamiany nadzorca sądowy.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje :

Powód A. J. został zatrudniony przez (...) Spółkę Jawną w Ś. na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 12 sierpnia 2006 roku do dnia 31 sierpnia 2006 roku, na stanowisku majstra robót drogowych w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 31 sierpnia 2006 roku doszło do zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony. Powierzono mu stanowisko majstra robót drogowych w pełnym wymiarze czasu pracy (okoliczności niesporne - k.18,19).

W styczniu 2007 roku doszło do zawarcia aneksu, na mocy którego wynagrodzenie miesięczne powoda stanowiło kwotę 3.000 zł brutto (k.20).

Z dniem 1 września 2010 roku pozwany powierzył powodowi stanowisko kierownika budowy (k.21).

W trakcie zatrudnienia w dniu 5 stycznia 2007 roku strony zawarły umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy.

Zgodnie z § 1 ust. 1 powyższej umowy powód zobowiązał się, że po ustaniu stosunku pracy, nie będzie prowadził działalności konkurencyjnej w stosunku do działalności prowadzonej przez pracodawcę.

Przez działalność konkurencyjną strony rozumieją następujące czynności:

- prowadzenie przedsiębiorstwa we własnym imieniu lub za pośrednictwem osoby trzeciej, w tym również zasiadanie w organach podmiotów konkurencyjnych wobec pracodawcy;
- pozostawanie w stosunku spółki prowadzącej zbliżoną działalność wobec pracodawcy;
- podejmowanie zatrudnienia w ramach innych stosunków prawnych (agent, pełnomocnik, prokurent) w podmiotach konkurencyjnych wobec pracodawcy – ust. 2.

Zakaz konkurencji określony w ust. 1 i 2 obowiązywać będzie powoda przez okres 5 lat od ustania stosunku pracy – ust. 3.

Przez czas obowiązywania zakazu konkurencji powodowi miało przysługiwać odszkodowanie w wysokości 25 % wynagrodzenia otrzymywanego przed ustaniem stosunku pracy, miesięcznie, płatne ostatniego dnia każdego miesiąca trwania zakazu – ust. 4.

Powód zobowiązał się do niezwłocznego informowania pracodawcy o podjęciu dodatkowej działalności oraz dodatkowego zatrudnienia i ich charakterze, bez względu na podstawę prawną podjętej działalności, czy zatrudnienia – ust. 5.

Podjęcie działalności, o której mowa w ust. 1 wymagało pisemnej zgody pracodawcy – ust.6.

W paragrafie 2 umowy strony postanowiły, że podmiotem konkurencyjnym lub działalnością konkurencyjną wobec pracodawcy w rozumieniu niniejszej umowy jest każde przedsiębiorstwo lub działalność, niezależnie od formy organizacyjnej i prawnej, które wchodzi w zakres przedmiotu przedsiębiorstwa lub działalności pracodawcy.

W paragrafie 3 umowy ustalono, że powód zobowiązał się do zachowania w tajemnicy wszelkich poufnych informacji, o których dowiedział się w związku z wykonywaniem powierzonych mu obowiązków pracowniczych, a których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. W szczególności powód zobowiązał się do zachowania w tajemnicy informacji dotyczących technologii, organizacji pracy, kosztorysowania, cenników, marż oraz działalności handlowej pracodawcy, a także wszelkich poufnych danych dotyczących jego kontrahentów – ust.1 i 2.

Na mocy paragrafu 4 powód zobowiązał się zapłacić pracodawcy kwotę 80.000 zł tytułem kary umownej za naruszenie zakazu konkurencji określonego w niniejszej umowie, a pracodawca był uprawniony do dochodzenia odszkodowania przewyższającego wysokość kary umownej. Z kolei, ust.3 stanowił, że pracodawca jest także uprawniony, w razie naruszenia zakazu konkurencji, do dochodzenia bezpodstawnie pobranego przez pracownika odszkodowania, o którym mowa w § 1 ust.4 (umowa –k.17-17v).

Z reguły powód świadczył pracę w terenie. Ostatnio, na jesieni 2011 roku, była to praca w T.. W połowie 2011 roku przed wyjazdem na weekend do domu z delegacji w T., P. P. poinformował powoda, że nastąpił błąd rachunkowy w dokumentach, na których była wymagana parafka powoda, jako kierownika budowy. P. P. dał powodowi dwie czyste kartki do podpisania, na których miał poprawić błąd, aby złożyć w Urzędzie Miasta. Powód uległ prośbie pracodawcy, gdyż ten wskazał mu, że gdy tego nie podpisze to będą problem z wynagrodzeniem dla niego i dla pracowników. Powód złożył podpis na dwóch czystych kartkach, była tam pieczętka powoda, jako kierownika budowy oraz jego parafka. Powód później nie sprawdził, czy złożone przez niego podpisy zostały wykorzystane zgodnie z prośbą, jaką mu przedstawił pracodawca (zeznania powoda - k.186v-188,241).

P. P. zaprzeczył, aby taka sytuacja miała miejsce. Nie było świadków złożenia przez powoda podpisów na dwóch czystych kartkach. Po dokonaniu tych podpisów, powód opowiedział o zdarzeniu swojej żonie J. J., mówił także o tym znajomemu K. R. oraz pracownikowi pozwanego M. P. (zeznania świadków : M. P. –k.189v-190, J. J. –k.188v-189v, K. R. –k.240v-241).

Oświadczeniem z dnia 23 stycznia 2012 roku powód rozwiązał łączącą strony umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy wskazał ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracownika poprzez niewypłacenie wynagrodzenia za grudzień 2011 roku, co powinno nastąpić 10 stycznia 2012 roku, niewypłacenie wynagrodzenia za listopad 2011 roku, co powinno nastąpić w dniu 10 grudnia 2011 roku oraz systematyczne niedotrzymywanie terminów wcześniejszych wypłat (k.22, sprostowane świadectwo pracy –k.25).

Po rozwiązaniu umowy o pracę, powód do końca marca 2012 pozostawał bez pracy, gdyż nie mógł znaleźć zatrudnienia. Dnia 1 lub 2 kwietnia 2012 roku zatrudnił się w firmie sanitarnej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L., w charakterze kierownika robót drogowych. Pracuje tam nadal przy tworzeniu powierzchni drogowych. Firma ta zajmuje się prowadzeniem prac sanitarnych i kanalizacyjnych (zeznania powoda A. J. –k.186v-188,241-241v). Zgodnie z danymi wynikającymi z Krajowego Rejestru Sądowego przedmiotem działalności te podmiotu jest prowadzenie działalności w zakresie wykonywania instalacji wodno – kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych i klimatyzacyjnych, roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków, roboty związane z budową obiektów inżynierii lądowej i wodnej, roboty budowlane specjalistyczne, działalność związana z obsługą rynku nieruchomości, działalność w zakresie architektury i inżynierii, badania i analizy techniczne, reklama, badanie rynku i opinii publicznej, wynajem i dzierżawa, wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz, parę wodną, gorącą wodę i powietrze do układów klimatyzacyjnych, pobór, uzdatnianie i dostarczanie wody, odprowadzanie i oczyszczanie ścieków (odpis z KRS).

Po rozwiązaniu umowy o pracę pozwany pracodawca nie zapłacił powodowi odszkodowania z tytułu zawartej umowy o zakazie konkurencji po ustaniu zatrudnienia. Z tego tytułu pozwany nie wypłacił powodowi żadnej kwoty (zeznania powoda A. J.–k.186v-188,241, zeznania P. P. –k.219v-220v,241, zeznania A. P. –k.188-188v,241v).

Powód A. J. po dniu 23 stycznia 2012 roku nie informował pracodawcy o tym, że podjął zatrudnienie (zeznania powoda A. J.–k.186v-188,241, zeznania P. P. –k.219v-220v,241).

Do odpowiedzi na pozew pozwany pracodawca dołączył kserokopię dokumentu – porozumienia z dnia 17 stycznia 2012 roku w sprawie rozwiązania umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy z dnia 5 stycznia 2007 roku. W miejscu na podpis pracownika znajduje się imienna pieczętka Kierownika budowy A. J. i nieczytelny podpis (k.36).

O powyższym dokumencie powód powziął wiedzę dopiero w toku niniejszego postępowania (zeznania powoda – k.186v-188,241).

W Prokuraturze Rejonowej w Świdniku toczyło się postępowanie z zawiadomienia powoda A. J. o możliwości popełnienia przestępstwa przez P. P., poprzez posłużenie się przez niego w sprawie tut. Sądu VII P 317/12 dokumentu w postaci porozumienia z dnia 16 marca 2012 roku w sprawie kompensaty wzajemnych wierzytelności i zobowiązań. W ocenie powoda, na tymże porozumieniu nie złożył on swojego podpisu, który został podrobiony, albo też P. P. wykorzystał „czyste” kartki, na których powód podpisywał się jako kierownik budowy. W celu sprawdzenia tegoż zawiadomienia, było prowadzone postępowanie karne pod sygn. akt Ds. 486/15/D. W trakcie tego postępowania doszło do zatrzymania od P. P. także dokumentu w postaci : porozumienie w sprawie rozwiązania umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy z dnia 501.2007r, zawarte w dniu 17.01.2012r.

Postanowieniem z dnia 7 maja 2015 roku Prokuratura Rejonowa w Świdniku dopuściła dowód z opinii biegłego sądowego M. D. (1) w celu przeprowadzenia badań porównawczych pisma ręcznego i odbitki pieczęci na porozumieniu z dnia 16 marca 2012 roku i 5 stycznia 2007 roku i ustalenia czy odbitka pieczęci kierownika budowy znajdująca się na porozumieniu datowanym na dzień 16 marca 2012 roku pochodzi od tej samej pieczęci, której odbitka znajduje się na porozumieniu z dnia 5 stycznia 2007 roku. W pisemnej opinii biegły M. D. (1) stwierdził, że ręczne, skrócone, nakreślone na wzór paraf o nieczytelnych znakach graficznych złożone na personalia A. J. na porozumieniach z 5 stycznia 2007 roku i 16 marca 2012 roku nie zostały zakwalifikowane do badań szczegółowych o charakterze identyfikacyjnym z uwagi na stopień uproszczenia tych podpisów – istnieje bowiem możliwość wyuczenia się sposobu kreślenia takich paraf przez dowolną osobę, posiadającą wzór takiego podpisu. Biegły nie wykluczył natomiast (ale też nie potwierdził), że na badanych dokumentach znajdują się odcisnięte te same egzemplarze pieczętek (k.86-115). Powyższe prowadzi do wniosku, że nie jest możliwe ustalenie i identyfikacja poddanego analizie parafowanego podpisu na pieczęci z oznaczeniem kierownika budowy i nazwiska A. J..

Postanowieniem z dnia 16 września 2015 roku postanowienie o umorzeniu dochodzenia zostało utrzymane w mocy (okoliczność niesporna, powołana przez pełnomocnika powoda w piśmie procesowym z dnia 1 października 2015 roku –k.81-85).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, zeznań świadków : M. P. – k.189v-190, J. J. –k.188v-189v, K. R. –k.240v-241 oraz zeznań stron przesłuchanych w trybie art. 299 kpc : powoda A. J. – k.186v-188,220v,241-241v i przedstawicieli strony pozwanej w osobach A. P. –k.188-188v,241v i P. P. –k.219v-220v,241).

Dowody z dokumentów nie były kwestionowane przez strony – za wyjątkiem porozumienia z dnia 5 stycznia 2012 roku. Dlatego, Sąd w pełni się na nich oparł (poza kwestionowanym dokumentem), ustalając stan faktyczny w sprawie, uznając je za w pełni wiarygodne.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. P., K. R. i J. J., jakkolwiek żaden ze świadków nie był świadkiem złożenia przez powoda podpisów na czystych kartkach, nie był także świadkiem ewentualnego podpisania przez powoda „porozumienia” datowanego na dzień 17 stycznia 2012 roku. Stąd, wypowiedzi procesowe tychże osób nie były decydujące dla rozstrzygnięcia. Podobnie należy ocenić zeznania A. P., która nie była obecna przy ewentualnym zawarciu porozumienia z dnia 17 stycznia 2012 roku, ani nie widziała, aby powód na prośbę jej męża złożył podpisy na czystych kartkach.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda A. J., uznając je za logiczne i spójne. W świetle poczynionych ustaleń, nie sposób uznać, że powód zawarł z pozwanym porozumienie, co do rozwiązania umowy o zakazie konkurencji po ustaniu zatrudnienia. Co do tychże okoliczności, zeznania P. P., nie są wiarygodne, gdyż pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, który wskazywałby na prawdziwość podpisu powoda.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Przedmiotem niniejszego postępowania było rozpoznanie żądania powoda – odszkodowania za powstrzymywanie się od naruszenia zakazu konkurencji, zgodnie z zawartą w dniu 5 stycznia 2007 roku umową.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W trakcie zatrudnienia w dniu 5 stycznia 2007 roku strony zawarły umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. Przedmiot tejże umowy, określenie konkurencji oraz wzajemnie prawa i obowiązki strony określiły szczegółowo w zawartej umowie.

Z kolei, powód w toku całego postępowania konsekwentnie zaprzeczał, aby podpisał w dniu 17 stycznia 2012 roku porozumienie w sprawie rozwiązania umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy.

Z opinii biegłego M. D. (2) wywołanej w sprawie Ds. 486/15/D wynika zaś, że nie jest możliwe ustalenie, czy podpisy złożone na porozumieniu z dnia 17 stycznia 2012 roku zostały złożone przed wypełnieniem treści tego dokumentu.

Mając na uwadze powyższe Sąd nie dał wiary twierdzeniom P. P. w kwestii, że powód podpisał porozumienie w dniu 17 stycznia 2012 roku. Skoro tak, nie doszło w dniu 17 stycznia 2012 roku do rozwiązania zawartej w dniu 5 stycznia 2007 roku umowy o zakazie konkurencji po ustaniu zatrudnienia.

Dlatego, co do zasady powód mógł poszukiwać ochrony prawnej, powołując się na zapisy zawartej w dniu 5 stycznia 2007 roku umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy.

Dopuszczalność zawarcia takiej umowy wynika z art. 101²§ 1 k.p. w zw. z art. 101¹§ 1 k.p. Zgodnie z tą ostatnią regulacją w zakresie określonym w odrębnej umowie, pracownik nie może prowadzić działalności konkurencyjnej wobec pracodawcy ani też świadczyć pracy w ramach stosunku pracy lub na innej podstawie na rzecz podmiotu prowadzącego taką działalność – zakaz konkurencji.

Umowa taka może być zawarta także po ustaniu stosunku pracy, gdy pracodawca i pracownik mają dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. W umowie określa się także okres obowiązywania zakazu konkurencji oraz wysokość odszkodowania należnego pracownikowi od pracodawcy – art. 101²§ 1 kp.

Zakaz konkurencji przestaje obowiązywać przed upływem terminu na jaki została zawarta umowa, w razie ustania przyczyn uzasadniających taki zakaz lub niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania - 101²§ 2 kp.

Odszkodowanie nie może być niższe niż 25 % wynagrodzenia otrzymanego przez pracownika przed ustaniem stosunku pracy przez okres odpowiadający okresowi obowiązywania zakazu konkurencji, odszkodowanie może być wypłacane w miesięcznych ratach - 101²§ 3 kp.

Działalnością konkurencyjną wobec pracodawcy są czynności zarobkowe podejmowane na własny rachunek (jako przedsiębiorca) lub na rachunek osoby trzeciej (jako pracownik, zleceniobiorca i tym podobne), jeżeli te czynności pokrywają się, przynajmniej częściowo, z zakresem działalności pracodawcy. Dotyczy to zarówno produkcji towarów lub świadczenia usług tego samego rodzaju, jak i towarów i usług zbliżonych do działalności pracodawcy, które mogą je zastąpić (usługi lub towary o charakterze substytucyjnym). Umowa powinna określać rodzaje działalności zakazanej dla pracownika oraz terytorium objęte tym zakazem.

Z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2008 roku wynika, że naruszenie zakazu konkurencji obowiązującego po ustaniu stosunku pracy jest podjęcie pracy u przedsiębiorcy będącego konkurentem dotychczasowego pracodawcy, bez względu na to, na jakim stanowisku lub w jakim charakterze, chyba że strony postanowiły inaczej (I PK 183/07, LEX 478460). W uzasadnieniu tegoż judykatu wskazano, że ocena czy pracownik naruszył zakaz, nie powinna uwzględniać kryteriów podmiotowych dotyczących pracownika, a zatem rodzaju i

charakteru świadczonej pracy i stanowiska u nowego pracodawcy, lecz jedynie kryteria przedmiotowe dotyczące zakazu i przedmiotu działalności prowadzonej przez nowego pracodawcę w celu ustalenia, czy działalność ta jest konkurencyjna. Uzasadniając powyższy wyrok Sąd Najwyższy ponadto wywodził, że „według doktryny pojęcie działalności konkurencyjnej obejmuje tego rodzaju działalność przedsiębiorcy, która choćby w jednym elemencie pokrywa się z przedmiotem działalności dotychczasowego pracodawcy, wskutek czego przynajmniej na jednym z rynków nowy pracodawca konkuruje z dotychczasowym pracodawcą, oferując substytucyjne produkty (towary lub usługi) i walcząc o względy tych samych klientów. Co oznacza, że w tym samym czasie, na tym samym terytorium, obaj pracodawcy wprowadzają do obrotu (lub przymierzają się) produkty adekwatne dla tej samej grupy konsumentów”.

Wracając do treści art.101²§ 2 kp należy wskazać, że przepis ten reguluje szczególne przypadki, gdy zakaz konkurencji przestaje obowiązywać. Jednym z nich jest niewypłacanie przez pracodawcę przewidzianego w umowie o zakazie konkurencji po ustaniu zatrudnienia, odszkodowania.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 15 marca 2011 roku (I PK 224/10, LEX nr 896455), w orzecznictwie Sądu Najwyższego został już wyrażony pogląd, że do umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy w kwestiach nieuregulowanych w kodeksie pracy stosuje się kodeks cywilny. Dlatego, pracownik ma obowiązek wykonać umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy z należytą starannością – art. 355 § 1 kc, która obejmuje także obowiązek sprawdzenia jaki jest zakres działalności np. gospodarczej nowego pracodawcy i czy zakres ten nie pokrywa się z zakresem działalności dotychczasowego pracodawcy. Pracownik nie może obronić się zarzutem, że nie był mu znany zakres działalności dotychczasowego i nowego pracodawcy, chyba że mimo dołożenia należytej staranności nie był w stanie tych okoliczności ustalić bez możliwości przypisania mu zaniedbań. Przy czym, przy ustaleniu czy pracownik podjął działalność konkurencyjną w związku z zatrudnieniem u nowego pracodawcy, decydujące znaczenie ma treść zawartej umowy o zakazie konkurencji po ustaniu zatrudnienia. Jeżeli umowa ta nie przewiduje zakazu podejmowania działalności na określonym w niej, takim samym lub podobnym, stanowisku pracy, z takim samym lub podobnym zakresem obowiązków, lecz przewiduje ogólny zakaz podejmowania zatrudnienia na rzecz podmiotu prowadzącego działalność konkurencyjną w stosunku do dotychczasowego pracodawcy, to należy przyjąć, że zakaz obejmuje zatrudnienie na każdym stanowisku w podmiocie konkurencyjnym

Z poczynionych ustaleń wynika, że w zawartej umowie o zakazie konkurencji po ustaniu zatrudnienia, strony w sposób szczegółowy określiły wzajemne prawa i obowiązki. Postanowienia umowy są jasne i czytelne. Zapisy umowy formułują ogólny zakaz podejmowania zatrudnienia na rzecz podmiotu prowadzącego działalność konkurencyjną w stosunku do dotychczasowego pracodawcy. Powołując wskazany już wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 roku, należy podnieść, że przedmiot działalności pozwanego, jak i pracodawcy, u którego zatrudnił się powód w kwietniu 2012 roku mają punkty styczne. W obu przypadkach jest to działalność, związana z ogólnie i szeroko rzecz ujmując z robotami budowlanymi (odpis z KRS dotyczący pozwanego –k.11-16). Nie może mieć znaczenia, że przedmiot działalności nie jest identyczny pod kątem oznaczenia działalności zgodnie z wymogami klasyfikacyjnymi. Znaczenie ma to, że są to różnie stypizowane roboty budowlane oraz to, że teren działania jest zbliżony – jedno województwo, różne gminy, ale sąsiadujące ze sobą – i skierowanie oferty do tego samego kręgu odbiorców, walka o tych samych klientów. Pewne różnice odnoszące się do oferowanych produktów, czy usług nie mają decydującego znaczenia. To wszystko czyni z działalności nowego pracodawcy, działalność konkurencyjną w stosunku do działalności pozwanego. Z poczynionych ustaleń wynika, że powód szukał nowego zatrudnienia, ale nie baczył na obowiązki, jakie na siebie przyjął na mocy umowy z dnia 5 stycznia 2007 roku w zakresie powstrzymywania się od działalności konkurencyjnej po ustaniu zatrudnienia. Nie informował przy tym pozwanego, że podjął zatrudnienia, kiedy do tego doszło, jaka była jego podstawa prawna i jaki podmiot dokonał zatrudnienia. Powód nie zachował więc należytej staranności. Podobnie jednak należy ocenić zachowanie pozwanego, który nie wypłacił na rzecz powoda odszkodowania określonego w przedmiotowej umowie, do którego wypłaty był już zobowiązany do końca pierwszego miesiąca po ustaniu zatrudnienia, oczywiście w wysokości, która odpowiadała ustalonej w umowie miesięcznej racie. Działanie więc powoda, jak i zaniechanie pozwanego, wskazuje na to, że obie strony umowy z dnia 5 stycznia 2007 roku, zachowywały się w sposób taki, jakby to umowa ich w rzeczywistości nie obowiązywała. Doszło z dniem 23 stycznia 2012 roku do ustania zatrudnienia, skoro tak wygasły wszelkie prawa i obowiązki związane z łączącą strony

umową o pracę. O ile rzeczywiście tak się stało, w zakresie umowy o pracę, to nie można tego odnieść do umowy z dnia 5 stycznia 2007 roku, która swoje skutki prawne, miała dopiero wywierać po ustaniu zatrudnienia. Co istotne, zatrudnienie powoda u nowego pracodawcy – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. trwa do dzisiaj. Pogląd, że umowa o zakazie konkurencji może wygasnąć z powodu niewywiązywania się pracodawcy z wypłaty odszkodowania jest reprezentowany w doktrynie. Wynika min. z tego, że w przypadku, gdy strony umowy się na płatność w ratach, należy przyjąć, że obowiązkiem pracodawcy jest terminowa wypłata poszczególne uzgodnionych rat, toteż niewywiązywanie się musi być odnoszone do każdej z nich z osobna. Stąd, niewypłacenie w uzgodnionym terminie już pierwszej raty odszkodowania może być zakwalifikowane jako niewywiązywanie się ze zobowiązania przez pracodawcę i uzasadniać ustanie zakazu konkurencji (vide: glosy krytyczne : A. Ś. do wyroku z dnia 10 października 2003 roku, I PK 528/02 oraz J. C. i glosa częściowo krytyczna W. B.). Sąd Rejonowy podziela stanowisko glosatorów. Uznając, że nie zawsze, jak wyraził to Sąd Najwyższy w powołanym wyroku z dnia 10 października 2003 roku, wypłata przez pracodawcę odszkodowania z tytułu zakazu konkurencji po upływie uzgodnionego terminu nie musi być traktowana jako niewykonanie tego obowiązku, prowadzące do ustania zakazu konkurencji – art. 101² § 2 kp, lecz może być oceniona jako nienależyte wykonanie (opóźnienie lub zwłoka), powodujące sankcje przewidziane w art. 481 kc i art. 491 kc. Sąd Rejonowy stanął na stanowisku prezentowanym przez glosatorów, co jest uzasadnione poczynionymi ustaleniami faktycznymi. Co więcej, powód nie powstrzymał się od prowadzenia działalności konkurencyjnej po ustaniu zatrudnienia. to wszystko prowadzi do wniosku, że powództwo jest nieuzasadnione i dlatego podlegało oddaleniu.

Powód jako strona przegrywająca proces na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc winien zwrócić powodowi koszty procesu (powództwo zostało bowiem oddalone w całości).

W niniejszej sprawie, powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 35.450 zł. Mając na uwadze wartość przedmiotu sporu i treść § 11 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1348, w wersji obowiązującej w dacie wniesienia pozwu) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, tj. minimalne wynagrodzenie pełnomocnika w niniejszej sprawie winno wynosić 1.800 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej Spółki kwotę 1.860 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na mocy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, pozostałe nieuiszczone koszty sądowe przejęto na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych też względów i na mocy powołanych powyżej przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.